

at her kodificeredes der Bestemmelser, der gik helt tilbage til det 17de, ja maaske til det 16de Aarhundrede —, kunde vi maaske nok have ventet et halvt Aars Tid med at lægge den allersidste Haand paa Værket.

Jeg skal altsaa ikke, naar der her i Tinget er Stemning for at lade dette Lovforslag gaa videre uden Udvalgsbehandling for at gøre det færdigt i denne Samling, forhindre dette, men jeg vil dog pege paa nogle faa Punkter i Lovforslaget, der berettiger min Opfattelse af, at der nok ved et nærmere Arbejde og Gennemsyn i et Udvalg kunde vise sig et eller andet, som vi Medlemmer, der ikke har haft Sæde i Kommissionen, kunde have haft Grund til at se lidt nærmere paa. Jeg har for Resten det Indtryk som den ærede sidste Taler, at der er skiftet Sol og Vind nogenlunde lige mellem Apotekerne og Publikum.

I § 4 er der brugt en Vending, med Hensyn til hvilken jeg, da jo Sagen ikke skal forhaales, ikke skal i Udvalg, og der helst ikke skal stilles Ændringsforslag til den, for at den ikke skal komme tilbage til det andet høje Ting, gerne vilde spørge den højtærede Justitsminister, hvad Meningen er med den. Der staar med Hensyn til Hjelpeapoteker og deres Drift: „Dog kan Justitsministeriet tillade, at et nu bestaaende Hjelpeapotek drives ud over denne Dato, hvor dette paa Grund af Hjelpeapotekets Beliggenhed paa en mindre Ø og de særlige Omstændigheder skønnes nødvendigt“. Er dette nu et „Baade-og“ eller et „Enten-eller“. Jeg kan meget godt tænke mig, at et Hjelpeapotek, der ligger langt ude paa Landet ovre i Jylland, kan have lige saa megen Ret til at blive opretholdt udover denne Dato som et lille Apotek paa en lille Ø i Lille Bælt eller Limfjorden. Naar jeg læser det, vil det sige, at et Hjelpeapotek, der skal kunne faa Lov til at fortsætte Virksomheden udover den 31. December 1920, ikke alene skal ligge paa en lille Ø, men der skal ogsaa være særlige Omstændigheder. Er det saaledes? Den højtærede Justitsminister nikker anerkennende. Saa synes jeg, man gør Uret mod de smaa Hjelpeapoteker, der ikke er saa lykkelige at ligge paa en lille Ø, men dog paa et særdeles afsides liggende Sted, hvor Trangen til et Hjelpeapotek kan være lige saa stor som paa en lille Ø.

I § 11 forbyder man andre end Apotekerne Indførsel fra Udlandet af alle Medicinalvarer indenfor de saaledes fastsatte Grænser; det vil sige de Grænser, som Justitsministeren efter Indstilling fra og Forhandling med Ministeriet for Handel og

Søfart eventuelt ogsaa med Sundhedsstyrelsen fastslaar for Varer, præparerede Medicinalvarer, der er forbeholdt Apotekerne. Det er netop et af de Punkter, som jeg nok kunde ønske at se lidt nærmere paa. Det er i Virkeligheden noget ganske enestaaende, et stort og slet ikke saa lidt omfattende Indførselsforbud, som foreslaas her. Jeg holder meget af Beskyttelse. Jeg er i de fleste af Livets Forhold Beskyttelsesmand; men jeg holder paa, at Beskyttelse, naar den skal være virksom og virkelig berettiget, holdes noget indenfor rimelige Grænser, og man skal tage sig meget i Vare for de absolutte Indførselsforbud, men hvis det foreslaaede bliver vedtaget her, hvad jeg gaar ud fra, saa maa man haabe, at Grænserne for de Forpligtelser, som Apotekerne har til at føre en hel Del Varer, der kan tjene som Lindring og Lægemedel for Mennesker og Dyr, ikke trækkes for snævert.

Og hvis der er en stærk Beskyttelse i § 11, saa vil der ifølge en Bestemmelse i § 14 være en ganske overordentlig stærk, næsten monopoliseret Beskyttelse for de Fabrikanter eller Firmaer, der fremstiller de Varer, der findes nævnt i Paragraffen. Der staar følgende: „Lægemedler, hvis Fremstilling Farmakopoeen foreskriver, kan, saafremt de ikke tilberedes paa Apoteket selv, kun indkøbes paa Apotekarens Ansvar fra et andet Apotek eller fra Laboratorier, der har erholdt Justitsministeriets Tilladelse til Fremstillingen og underkaster sig den i saa Henseende fornødne Kontrol, for hvilken der betales en af Justitsministeriet fastsat Afgift; denne betales til Apotekerfonden“. Jeg synes, at der her er ikke saa ganske lidt af et Monopol. De Apotekere, der er saa heldige at beskæftige sig med en Fremstilling af disse Varer en gros, faar en meget begunstiget Stilling. Jeg misunder dem den ikke, men jeg synes alligevel, at det ogsaa er et af de Punkter, hvor man vistnok skal vogte sig lidt, forinden man gaar saa vidt.

Saa er der § 19, som minder i høj Grad om Loven om falsk Reklame eller uhæderlig Konkurrence. Der forbyder man at avertere med en Masse Ting. Jeg antager, at ærede Medlemmer husker et Lægemedel — jeg ved ikke om jeg maa kalde det saaledes, maaske skulde det kaldes et Apparat —, der i sin Tid hed Voltakorset. Jeg har aldrig baaret et saadant Kors, og jeg tror ikke paa dets helbredende Evne, men jeg er vis paa, at mange Mennesker alligevel er blevet raske derved, fordi man kan helbrede Folk ved Suggestionering. Jeg har kendt troværdige Folk, der har sagt mig, at det var et for-